

Norine Hristodulu
STORM OP KOMST

in de spirituele- en paardenwereld

Norine Hristodulu

Storm op komst

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2017

Copyright © Norine Hristodulu
Foto Storm © Aad Stouten, de Natuurfotograaf
Omslag vormgeving Ambilicious | Probeeld Ton de Koning
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Ambilicious
Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

Met speciale dank aan:

Let him dance, roepnaam Abi, in de rol van Storm
Savannah Schaap en Rebecca van Berge eigenaren van Let him dance
Mariette Kunst eigenaresse Stal Breukelenhof
Aad Stouten © omslagfoto's, profielfoto en hoofdstukafbeeldingen 3, 7, 14, 15

Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-11-5 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Storm op komst

Voorwoord

Wat doe ik hier?

Wat is de bedoeling van mijn leven?

Wat draag ik bij?

In dit inspirerende boek 'Storm op komst' van Norine Hristodulu vraagt Storm zich dit heel vaak af. De grootste uitdaging van Storm is om te gaan leven vanuit zijn gevoel, te luisteren naar zijn innerlijke stem. Dat is best lastig. Leergierig als hij is, gaat hij in galop de uitdaging aan.

Norine Hristodulu zocht contact met mij als spiritueel leraar in een tijd dat zij er klaar voor was te luisteren naar haar innerlijke stem. Zodat zij zich weer kon herinneren dat zij een bepaalde missie heeft. Deze ervaring is terug te vinden in dit spirituele paardenverhaal.

Storm neemt je mee op zijn reis. Dat hij de nodige hindernissen moet nemen voor hij zijn innerlijke stem echt hoort, ontdekken jullie vanzelf.

Ik wens je een plezierige 'reis' door 'Storm op komst'.

2017 Tetsiea Blijham

Toeval bestaat niet, het valt me toe!

Acht jaar oud was ik toen ik voor het eerst op paardenkamp ging en de liefde voor paarden ontdekte. Wat moest ik huilen toen ik na een week kamp weg moest. Vanaf dat moment wist ik dat paarden een onderdeel van mijn leven zouden blijven. Als veertienjarige, ja precies die Young Adult leeftijd, zat ik regelmatig op mijn bed weg te kwijnen, ontroostbaar in tranen met de “onzichtbare wereld” in gesprek. Steevast wist ik dat er op deze wereld een paard voor mij rondliep die de weg naar mij aan het zoeken was. Daar was ik van overtuigd. En zo gebeurde het dat ik op mijn vijftiende van mijn ouders mijn Connemara pony Carn's Geraldine kreeg. Een zwarte merrie die in de prijzen viel bij keuringen. Geraldine heeft twee veulens gekregen, een zwarte hengst en een cremello merrie. Waar zou mijn inspiratie voor mijn boek vandaan zijn gekomen, vraag je je misschien af.

Paarden bleven mijn liefde, mijn leven. Toen mijn twee dochters de leeftijd van zes en acht bereikten, kregen zij mijn paardenliefde als hoofdgerecht gepresenteerd. Met veel plezier gingen wij paardrijden bij manege De Ripse Ruiters in Rijpwetering. Een van de leraressen daar heette Mariette Kunst (de liefste lerares ooit heb ik horen vertellen). En zo genoten we vele jaren van deze paardenwereld.

Intussen kwam bij beide dochters de zwemsport boven drijven. Een van de trainers, Aad Stouten, maakte zijn acte de presence. Hij had een grote hobby naast het begeleiden van zwemmers, - zijn fotografie.

Onze dochters bereikten de Young Adult leeftijd. Er kwamen steeds vaker vrienden over de vloer met interessante vragen over het leven. Waarom word ik gepest, waarom doet de leraar zo stom, waarom doet mijn vriendin zo moeilijk, waarom vindt die jongen dat andere meisje leuker, waarom begrijpen mijn ouders me niet en ga zo maar door. Daar begonnen mijn vertellingen, keer op keer op keer.

‘Ik kan er wel een boek over schrijven,’ zei ik regelmatig. En zo is het gekomen, je hebt het boek in handen en het avontuur wacht.

Eerst gaat mijn dank uit naar Mariette Kunst en haar veulens bij Stal Breukelenhof, die op een prachtige manier ons hebben verwelkomd om foto’s en film te maken. Speciale dank gaat uit naar de stoere hengst Storm, die in het echt Let him dance heet, en zijn eigenaresses Savannah Schaap en Rebecca van Berge. En natuurlijk de fotograaf, Aad Stouten, als de natuurfotograaf, dank je wel.

De paarden die in mijn leven een rol hebben gespeeld, de jongeren die het super vonden om bij ons aan tafel te komen praten over hun dilemma’s en vooral mijn eigen dochters die de brug maakten tussen paarden en jongeren: dank jullie wel voor de inspiratie.

Tot slot wil ik mijn schrijfcoaches en met name mijn uitgever Ambilicious danken voor het vertrouwen in mij en in mijn boek. Zonder hen was het nooit gelukt.

Zo is de cirkel rond. Laat het avontuur van ‘Storm op Komst’ maar beginnen!

Norine Hristodulu

Achterin het boek vind je uitleg over paardentermen.

1

‘Storm, let je wel op!’

‘Jahaa.’

Met mijn neus hoog in de wind en mijn staart gestrekt achter me, spurt ik langs de groep. Een combinatie van poedersuiker en poedersneeuw stuift om me heen op, wanneer ik op het laatste moment afrem.

Nog één keer tuur ik over de rand. Mijn maag maakt een dubbele salto. Het voelt alsof ik voor een grote, nieuwe waterglijbaan sta. Zo oneindig diep, en hoe ik ook mijn best doe, er is helemaal niets te zien.

‘Mijn geduld wordt wel op de proef gesteld, zeg.’

Ongedurig stamp ik met mijn hoef op de bodem. Dit duurt me allemaal veel te lang. Geen idee hoe de rit zal zijn en dat maakt het wachten juist zo erg.

‘Hoe krijgt u deze nieuwe lading jongelingen ooit opgeleid?’ vraagt de rechterhand van Silverwind. ‘Het is de moeilijkste en meest onstuimige groep jonge paarden die u tot nu toe heeft opgeleid. Ik ben benieuwd hoe u het dit keer voor elkaar krijgt.’

‘We hebben wel voor hetere vuren gestaan.’ Trots staat Silverwind vierkant voor de groep. Zijn witte lichaam glimt in de zon. Het licht weerkaatst op zijn gladde vacht en geeft de illusie van een zilverkleurig paard. Die kleur en zijn lange witte manen hebben hem zijn naam gegeven. Manen, die als een rivier zo vloeiend meebewegen wanneer hij rent als de wind. Hij blijft de grootmeester, Meester Silverwind.

Ik draai me om en kijk mijn maatjes aan. Ben ik al aan de beurt?

‘Je moet wel opletten, Storm, niet zo dagdromen.’ Een van mijn vrienden duwt zijn hoofd in mijn rechterflank.

Ik zet een kleine stap zijwaarts en spits mijn oren. ‘Ik let heus wel op hoor.’

‘Vandaag start jullie grote levensreis. We hebben er vaak

over gesproken tijdens de lessen en er hard naar toege- werkt. Iedereen start nu zijn unieke weg.' De Meester ademt net iets langer uit en kijkt ons indringend aan. Zijn blik gaat dwars door mij heen.

'Levenslessen zullen een voor een, als een leerboek voorbij komen.'

Mijn maagspieren trekken samen. Waar zal ik belan- den? Hoe zal de omgeving eruit zien en waar gaan mijn vrienden naartoe? Reizen we samen naar dezelfde plek? Zal ik me snel thuis voelen en op mijn gemak zijn? Zal ik snel nieuwe vrienden maken? Allemaal vragen die me doen duizelen.

Een grote rilling loopt van mijn kruin langs mijn manen, over mijn rug naar het begin van mijn staart. Mijn lijf schudt ervan. Alsof er allemaal vliegen, die zitten te prik- ken, van mijn rug af moeten.

Wat vroeg de Meester toen tijdens de les ook alweer? Oh ja, welke puzzelstukjes zijn het allerbelangrijkste? Wat ik wilde leren in dit leven of met welke karakterei- genschappen ik wilde leren omgaan, zoals de liefde, moed of geduld. Dit vroeg hij ons heel vaak.

'Als je deze stukjes in je leven verzamelt, zul je merken dat er wonderen gebeuren, en ik kan het weten,' zei hij dan.

Dat kon de Meester wel zeggen, maar die stukjes waren altijd zo moeilijk te vinden. Niemand kiest toch voor ingewikkelde of pittige lessen in het leven? Gek werd ik van al die vragen en verhalen. Vaak wist ik gewoon niet hoe of wat ik moest antwoorden.

Geschiedenisles noemde de Meester het. Wat was er al- lemaal gebeurd en wanneer? Vooral al die "waaromvragen" maakten me tureluurs. Laat staan wat alle gevolgen hier- van waren. Ik geef toe dat ik het niet helemaal begreep. Wie ging er nou over het verleden leren? Ik leefde nu en

wilde door met mijn leven van nu. Alleen de toekomst kon interessant genoeg zijn, niet het verleden. Maar goed, na al die lessen moest ook ik een opdracht kiezen van de meester. Ik koos om naar de aarde te gaan en met liefde te leren omgaan. Dat leek me wel een van de makkelijkste en leukste dingen om onder de knie te krijgen. Ik wilde de liefde voelen en dan delen met anderen in mijn leven. Dat ging toch bijna vanzelf? Liefde, dat is wat ik wilde.

‘Ziezo, ook weer makkelijk gekozen,’ mompelde ik toen vluchtig binnensmonds.

Het werd nog veel erger. We moesten onze keuzes presenteren in de les. Vóór al mijn vrienden. Mijn ogen sprongen wijd open toen de meester dat zei. Hoe kon ik nou vertellen dat ik het vinden van liefde als levensles had gekozen? Ze zouden me vast uitlachen, die stoere vrienden van mij. Ik dacht dat ik het alleen maar hoefde te kiezen voor mijzelf. Niet dus.

Uiteindelijk was ik aan de beurt. Geen uitweg meer. Als bevroren stond ik voor de klas met mijn keel op slot. Zenuwtrekjes plukten aan mijn oog en ik tilde mijn hoofd hoger zodat het minder zou opvallen. Mijn voorbenen bibberden en ik leunde naar voren in de hoop dat ik stil zou blijven staan.

Het hielp niet en stotterend ging ik van start om vervolgens als een sneltrein door mijn verhaal te razen om er zo snel mogelijk vanaf te zijn.

‘Storm, doe eens rustig. Adem diep in en begin opnieuw.’ De meester was genadeloos.

De tweede keer ging het een stuk beter. De zenuwen floepten nog wel door mijn maag, gelukkig onzichtbaar voor de klas. Maar toen? Na mijn laatste woorden bleef het stil. Niemand reageerde. Ik kon zelfs de ademhaling van een paar klasgenoten op de eerste rij horen.

Ik werd nog onzekerder. Waren mijn vrienden onder de

indruk of durfden ze gewoon niets te zeggen?

De Meester verbrak uiteindelijk de stilte. 'Het hoofdstuk Liefde is een van de moeilijkste lessen om te leren.'

Een diepe zucht ontsnapte me. Duidelijk hoorbaar voor de klas. Om iedereen af te leiden staarde ik in de verte, alsof ik iets bijzonders zag.

Hierboven op de wolken met het uitzicht van de hemel, voelt het vinden van liefde als een redelijk eenvoudige opgave. We zullen wel zien wie er gelijk heeft.

'Nog een ding,' de Meester kijkt de klas in.

'Als jullie vertrokken zijn en op reis gaan naar beneden, naar jullie plek op aarde,' de Meester is een paar seconden stil, 'zullen jullie vergeten zijn wat jullie nu weten. Dit is bewust zo gedaan. Je gaat naar de aarde om je levenslessen te leren en alle gedachten en ervaringen die jullie samen hebben gehad, die in jullie geheugen zijn opgeslagen, zullen stilletjes verdwijnen.'

'Wat?' vraag ik fronsend en net iets te hard aan de hengst naast me staat. 'Collectief geheugen?'

Silverwind geeft het antwoord, alsof ik het aan hem heb gevraagd.

'Dat is alles wat je hier hebt geleerd en nu weet. Al je herinneringen en lessen bij elkaar, van alle paarden samen. Het is net een soort bibliotheek vol informatie.'

'Oh, okay,' reageer ik bedeesd. Ik hoop niet dat ik de enige ben die dat niet weet.

Onverstoord gaat de Meester verder. 'Je begint met een schone lei. Je zult je ook niet meer herinneren welke paarden er nog meer in de kudde hebben gezeten.'

Dat klinkt allemaal wel heel vreemd. Ik kan mijn vrienden toch niet zomaar vergeten? Ze gaan toch samen met mij mee op reis? Ik wil dat ze bij me blijven.

'Okay, jongens, het is nu echt de hoogste tijd.'

De Meester kijkt met zijn donkere ogen dwars door me heen.

Ik kan echt niet stilstaan, mijn zenuwen dartelen alle kanten op. We gaan vertrekken. Eindelijk!

‘Misschien komen we wel samen op dezelfde plek terecht?’ klinkt een schrill stemmetje naast me. Het is Esprit, een van de kleinsten uit de groep. Hij staat dicht tegen me aan. Ik ben duidelijk niet de enige die last heeft van zenuwen.

‘Dat zou pas leuk zijn, zeg,’ antwoordt Black Star, een van mijn beste vrienden die schuin achter me staat.

‘Eerst stap één ...,’ de toon van de Meester laat niets te wensen over.

Ik steek mijn neus richting de grond en kijk nonchalant naar achteren. Black Star kijkt me aan en trekt zijn mondhoek iets op. ‘Daar begint elke reis toch mee?’ mompel ik tegen hem. Wij begrijpen elkaar tenminste.

‘Hè hè, maar nu even opletten, joh.’

Schichtig kijk ik weer omhoog en zie de doordringende blik van de Meester. Hij ziet en hoort ook altijd alles. Niet te geloven.

‘Heb je nog wat te zeggen voor de hele klas, Storm, of kunnen we nu eindelijk verder?’

Hij haalt traag adem en staart me aan. Onverbiddelijk wacht hij op mijn antwoord.

‘Nee meester, sorry.’

Ik druk mijn kaken stijf op elkaar.

‘Ga dan maar achteraan in de rij staan. Eens kijken of dat helpt.’

Mijn oren hangen naar voren, bijna tot voor mijn ogen en ik sleep mijn hoeven over de bodem. Ik ben toch een stoere jonge hengst en kan als de beste met mijn staart hoog in de lucht paraderen voor mijn vrienden. En toch, als zoiets gebeurt, is het een heel ander verhaal.

Flink doen en zelfvertrouwen hebben, zijn twee totaal verschillende dingen.

‘Silverwind, mag ik heel even?’ De assistent loopt dichterbij hem toe en haast onhoorbaar gaat hij verder. ‘Jij bent de eerste die weet dat elk veulen, dat hierboven in de rij staat, exact maar dan ook exact hetzelfde gevoel heeft. Ze zijn allemaal zenuwachtig en onzeker door de spanning.’

Hun hoofden staan bijna tegen elkaar aan tijdens dit gesprek. ‘Alleen deze jonge veulens weten niet wat jij al honderden jaren weet.’

Het zilveren hoofd van de meester beweegt instemmend op en neer.

‘Levenservaring en zelfvertrouwen bouwen ze op door te leven en zelf te ervaren. Hoe meer ervaring hoe meer vertrouwen.’

Silverwind kijkt omhoog.

‘Maar ook jij, mijn beste vriend, weet dat deze jongens nog niet aan die les toe zijn. Eerst deze grote sprong.’

De meester schraapt met zijn voorbeen over de grond en kijkt ons een voor een aan. Zijn ogen blijven bij mij rusten. ‘Storm, kom maar weer naar voren om aan te sluiten,’ zijn stem trekt me als een sterke magneet naar mijn eerdere plek voorin de rij. ‘Het is jouw beurt.’

‘Yes! Ik mag. Eindelijk.’ Ik spurt voorwaarts, veel te krachtig. Voor ik het weet ben ik bij de rand en mijn achterbenen remmen me af. Zodra de glinstering van de stuivende wolken gaat liggen, stapt Silverwind dichterbij naar me toe.

Hij schudt licht met zijn hoofd, maar ik zie dat zijn ogen lachen. Zijn houding verandert, er verschijnt een vertederde blik in zijn ogen.

‘Geniet vooral ook van de reis, mijn jongen.’ Zijn neushaar kietelt liefkozend.

Plotseling blaast een intense windvlaag me naar voren.

En nog een hoos duwt me door een soort toverdeur. Helemaal alleen zet ik mijn eerste stappen op weg naar mijn toekomst.

De wind valt weg. Het is stil om me heen. Maar toch, daar over de rand hoor ik een geluid dat tot me doordringt. Steeds harder en harder. Het gedonder van een waterval klinkt oorverdovend. Ik kan nog net een laatste keer omkijken en daar ga ik.

De draaikolk trekt me naar beneden. Mijn manen vliegen heen en weer voor mijn ogen. Ik ben overgeleverd aan de kracht van de natuur. Heel vreemd. Paars, rood, oranje, geel, groen en blauw zwermen als een regenboog om me heen. De intensiteit van de kolkende kleuren betovert me. Ik voel me als een veertje zo licht en mijn hart straalt van blijdschap. Kon de reis naar beneden maar eeuwig blijven duren, zo mooi, zo magisch.

‘Mijn vrienden!’ Mijn adem stukt in mijn keel. Waar zijn ze? Ik dacht dat we met zijn allen naar beneden gingen en dat we elkaar onderweg wel zouden tegenkomen. Of dat tenminste onze paden elkaar zouden kruisen? Niet dus. Hoor ik nu Meester Silverwind? Dat kan toch niet?

‘Vergeet vooral niet te genieten van je reis, de reis op weg naar jouw bestemming. Je hebt heel goed gekozen. Ga ervoor, je kunt het! Als er iets is, roep me dan, ik ben altijd in de buurt. Weet dat ik pas kom om je te helpen als je dat zelf vraagt. Ik ben altijd ver weg en dichtbij tegelijk. Je kunt altijd bij me terecht, goed onthouden.’

De Meester voelt nog zo dichtbij. Ik ben alleen op reis gegaan. Niemand gaat met me mee naar beneden. En toch voel ik me kalm en gelukkig. Het is of ik de geruststellende stem van Silverwind nog steeds hoor.

‘Ga maar, heb vertrouwen. Je bent uniek, jij bent de enige die is zoals jij bent. Je examens van je levensschool heb je geweldig gemaakt. Je bent allang geslaagd. Je bent

volmaakt en je zult altijd een hengst uit de kudde van Silverwind blijven.'

De krachtige stem van de Meester verdwijnt als een stille echo en ik hou mijn adem in. Het laatste wat ik hem hoor zeggen is: 'Doe je mijn vrienden de groeten?'

2

Licht, ik zie licht in de verte. De kleuren draaien langzamer, iets remt mij af. Ik hou mijn adem in.

Plof.

Waar ben ik? Wat voelt mijn lijf anders, heel anders. Zelfs mijn hoofd optillen lukt haast niet. Zwaar zeg. Het ruikt hier wel lekker, ik voel me warm en veilig. Voorzichtig open ik één oog. Een klein stukje maar. Zwarte wimpers hangen voor mijn ogen als een doorschijnend gordijn. Veel meer dan goudgele stengels zie ik niet.

Alles is nieuw en toch vertrouwd. Kon ik nou maar zo blijven liggen en genieten van mijn nieuwe omgeving. Een tijdje uitrusten klinkt als muziek in mijn oren.

Mijn neusgaten gaan wijd open en ik snuif een zoete geur op. Waar komt die eigenlijk vandaan? Beweging en geritsel, ik ben het niet. Wat gebeurt er?

Iets zachts duwt tegen mijn lichaam en het kietelt langs mijn rug. In een reflex, draai ik mijn hoofd naar achteren en zie een fluwelen neus, een donkere snuit. Veel weet ik nog niet, maar een ding weet ik zeker: dit is mijn paardenmama.